

«Ο λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς». (Ιωάν. 14:24)

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». (Πράξεις 2:4)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΠΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησίᾳ Συνδρομῇ — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 28 No 8

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 315

Αύγουστος / August 2006

ΣΥΝΕΡΓΟΙ ΘΕΟΥ

ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ

«Θεοῦ γὰρ ἔσμεν συνεργοί, Θεοῦ γεώργιον,
Θεοῦ οἰκοδομὴ ἔστε»

(Α΄ Κορ. 3, 9)

Β΄

Ἡ πρώτη παράμετρος πού πρέπει να προσέξουμε ἀναλύοντας τὸ κάτωθεν τοῦ τίτλου «ἀπόσπασμα» τοῦ Ἀπ. Παύλου, εἶναι ἡ διαπιστούμενη ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ «**ταυτότητα**», ἀλλὰ καὶ «**ἐτερότητα**» συγχρόνως, μεταξύ τῶν ἐν Χριστῶ ἀναγνωριζομένων μελῶν τῆς ἐπί γῆς συγκροτούμενης Ἐκκλησίας, ὡς **ἐνιαίου** καὶ **ἀδιαίρετου** «λαοῦ τοῦ Θεοῦ».

Τὸ ρῆμα «**ἔσμεν**» πού τὸ θέτει ὡς «συμπέρασμα» (μετὰ τὸ αἰτιολογικὸ «γὰρ»), ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς τὴν «συνισταμένην» ὅλων τῶν ἀπὸ Θεοῦ δωρημάτων, ὥστε κανεὶς νὰ μὴν αἰσθάνεται **περιττός** ἢ ἀδικημένος, ἀλλὰ καὶ κανεὶς νὰ μὴν αἰσθάνεται ὑπεροπτικὰ **διάφορος** ἢ **ἀδιάφορος**. Αὐτὴ ἡ ἀδιάσπαστη ἐν Χριστῶ ἐνσωμάτωση τῶν ἀνθρώπων, κατὰ καιροὺς πάσης φυλῆς καὶ γένους, εἶναι πού καθιστᾶ ὅλους μας ἐξ ὀρισμοῦ «συνεργούς Θεοῦ».

Εἶναι ὀλοφάνερο, ὅτι γιὰ νὰ βρισκόμαστε ὅλοι τοποθετημένοι, μὲ τὸ ἴδιο «δικαίωμα», σ' αὐτὴ τὴν ὑψίστη τιμὴ πού μᾶς κάνει ὁ Θεός, νὰ μετέχουμε ὡς «**Συνεργοί**» (δηλ. συνειδητὰ καὶ μὲ τὴν ἐλεύθερη θέλησή μας, ὄχι δὲ ὡς ἄβουλοι καὶ τυφλὰ συρρόμενοι «δοῦλοι») εἰς τίς ἐν τῷ κόσμῳ σωτήριες ἐνέργειές Του, δημιουργεῖ πλῆθος ὑποχρεώσεων καὶ εὐθυνῶν. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, θὰ πρέπει νὰ ἔχουμε ἐκ τῶν προτέρων «προικοδοτηεῖ» μὲ μιὰ δύναμη κί' ἓνα «προσόν» πού εἶναι **κοινὸ** σέ ὅλους μας, ἀφοῦ προέρχεται ἀπὸ τὸν ἴδιο κοινὸ Πατέρα καὶ Δημιουργό μας.

Τὸ προσόν αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλο, παρὰ αὐτὸ πού ἀναφέρεται στὴ δημιουργικὴ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Θεός εὐδόκησε νὰ μᾶς κτίσει «**κατ' εἰκόνα** καὶ **ὁμοίωσίν**» Του (πρβλ. Γέν. 1, 26). Αὐτὴ ἡ μυστικὴ καὶ ἐξ ὀρισμοῦ «ὑπεράνθρωπη» δύναμη, εἶναι πού μᾶς ἐξασφαλίζει τὴν «**χάρη**» νὰ εἴμαστε «**θεοειδεῖς**» (ὄχι ἀπλῶς «**χαρισματοῦχοι**», ἢ «**χαρισματικοί**», μ' ἓνα μονάχα συγκεκριμένο χάρισμα!).

Εἶναι τόσο μεγάλο καὶ ἀπροσδιόριστο στὴν «πληρότητα» του αὐτὸ τὸ προσόν τοῦ «θεοειδοῦς», ὥστε νὰ μὴν ἀκυρώνεται ἀπὸ καμμιά ἄλλη δύναμη μέσα στὴν ὅλη Δημιουργία. Τὸ φέρει στά βάθη τῆς ὑπάρξεώς του ὁ ἄνθρωπος, ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἀκόμη κί' ἂν ὁ ἴδιος δὲν τὸ γνωρίζει. Τὸ «κατ' εἰκόνα» εἶναι –θά λέγαμε σήμερα– περι-

CO-WORKERS WITH GOD

By Archbishop Stylianos of Australia

"For we are God's co-workers;
You are God's field, you are God's building"

(1 Cor. 3:9)

II

Ἡ first parameter which we should consider in analyzing the passage of St Paul quoted beneath the title, is the immediately ascertained '**identity**' and at the same time '**diversity**' between the striving members of the Church in the world, as the **single** and undivided 'people of God'.

The verb "**we are**", placed as a 'conclusion' (after the causal "for!"), is of course the 'resultant' of all God's gifts, such that none may feel **unneeded** or mistreated, but also so that none may arrogantly feel **different** or **indifferent**. It is this unbroken integration, at various times, of all peoples and races into Christ, which makes us all by definition 'co-workers with God'.

It is abundantly clear that, to be placed – with the same 'right' – in this highest honour offered by God, to participate as **co-workers** (i.e. conscientiously with our free will, and not sheepishly as blindly-led 'servants!') in His saving acts in the world, creates a host of obligations and responsibilities. For this very reason, we must first be 'endowed' with a power and 'quality' which is **common** to us all, coming as it does from our **common** Father and Creator.

This quality can be none other than that which refers to the creative moment, when God deigned to fashion us 'according to His **image** and **likeness**' (cf. Gen. 1:26). The grace to be 'god-like' (rather than simply 'gifted' or 'charismatic'), with one particular gift, is ensured by that mystical and, by definition, 'superhuman' power. Such a quality is so great and indeterminate in its 'fullness', that it cannot be negated by any other power in the entire Creation. It lies in the depths of the being of each human person, even if he or she does not realize it. To be made in 'the image of God' is approximately – we might say today – like the **genetic code** which characterizes a specific **species**, and distinguishes it from all others!

Once however that God-given common 'identity' is made known to, and respected by, all the faithful, the very next step is to recognize the varying extent of common responsibility that each of us has, as a vibrant and functional member of the One Body of Christ, which is the only place of salvation ("The Land of the Living", as it is known).

που όπως ο «γενετικός κώδικας» που χαρακτηρίζει ένα συγκεκριμένο «είδος», ξεχωρίζοντάς το ριζικά απ' όλα τ' άλλα!

Αφού όμως καταστεί γνωστή και αναγνωρισθεί από όλους τους πιστούς η θεόδοτη αυτή κοινή «ταυτότητα», τό άμέσως επόμενο βήμα είναι να όμολογηθεί ό διαφορετικός **βαθμός** στην κοινή **εύθύνη** που φέρει ό καθένας μας, ως ζωντανό και λειτουργικό μέλος του Ένός Σώματος του Χριστού, του μόνου **τόπου** ζωής και σωτηρίας («Χριστός, ή Χώρα των Ζώντων»).

Γιά να μπορέσει, όσο πιο παραστατικά γίνεται, να εκφράσει ό Άπ. Παύλος τόν αδιάσπαστο έσωτερικό δεσμό «ταυτότητας» και «έτερότητας», δηλ. **ποικιλίας** χαρισμάτων στην «διαφοροποίηση», αλλά και **άλληλεξαρτήσεως** στην όποία αποβλέπει απ' αρχής ή μοναδική και άδιαίρετη πηγή της κοινής «χάριτος», χαρακτηρίζει ό Άπόστολος τους πιστούς αναγνωστές της Έπιστολής του (και όχι μόνον τους Κορινθίους!), ως «γεώργιον» και «οικοδομήν Θεού».

Οί δύο αυτές πολύ δυνατές **εικόνες** που αναγνωρίζουν άμεσα τόν ίδιο τόν Θεό ως «γεωργό» και «οικοδόμο» όμιλου, όπως είπαμε πρωτίστως, για την **ποικιλία** και τό **πλήθος** των άνωθεν χαρισμάτων.

Ένα «**γεώργιον**» (τό «γιόρκι» που λένε οι Κύπριοι), δηλ. ό γεωργούμενος και καλλιεργούμενος κήπος, που συνήθως περιβάλλει την κατοικία, γι' αυτό και τό λέμε «περιβόλι», δέν μπορεί να μήν ανταποκριθεί στους μόχθους του ανθρώπου («γεω-πονία»), και βλαστάνει κατά φυσική νομοτέλεια ποικιλία λαχανικών, φρούτων, και παντός είδους καρπών. Άλλους για διατροφή, και άλλους για διακόσμηση και τέρψη.

Τό ίδιο και ή «**οικοδομή**», συγκροτείται από διαφορετικοό μεγέθους και σχήματος πέτρες, πλίνθους, ξύλα και σίδερα, που όλα μαζί «συναρμολογούνται» μεθοδικά για να δώσουν ένα σώμα «άρμονικό», που θα εκτελεί εύχερωσ συγκεκριμένες λειτουργίες (ως Κατοικία, Ναός, Σχολείο, Θεάτρο, κ.ά.).

Και οι δύο έν λόγω εικόνες («γεώργιον» – «οικοδομή») που ό Παύλος χρησιμοποιεί επίλεκτικά, ανάμεσα σε πολλές άλλες, σκοπό έχουν να περιγράψουν την επί γης συγκροτούμενη Έκκλησία, κατά τις διάφορες **όψεις** και **λειτουργίες** της, γι' αυτό και εκφράζουν έποπτικώτατα τις πιο βασικές αλήθειες της **Έκκλησιολογίας**, ενός μαθήματος της Συστηματικής Θεολογίας (Δογματικής), που έχει γίνει τό ουσιαστικώτερο **μέλημα** και **άθλημα** των Χριστιανών από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα και έξης.

Έτσι, ένω ή εικόνα της Έκκλησίας, π.χ. ως **Νύμφης** Χριστού (πρβλ. προς Έφεσ. έπιστολή) αποβλέπει στο να τονίσει τό βαθύτατο και **όργανικό** δεσμό του άοράτου Νυμφίου με όλα **συνοπτικώς** τά μέλη του Σώματός Του, έν τέλει γίνεται φανερό ότι δέν προσφέρεται αρκετά για να εκφράσει την **διπλή** ιδιότητα και εύθύνη του κάθε μέλους ξεχωριστά, με τό να διαθέτει την χάρη του να άποτελεϊ, τόσο τό «**όργανο**» όσο και τόν «**σκοπό**», στο όλο μυστήριο της κοινής σωτηρίας.

Συμπερασματικά λοιπόν, μπορούμε να ποούμε ότι, αυτό που ό Παύλος έχαρακτήρισε εκ του σκοπού και του άποτελέσματος ως «**καταρτισμόν των άγίων**» (Έφεσ. 4,12), ύπηρετείται και διδάσκεται ως άριστα με τις δύο εικόνες που αναλύσαμε πιο πάνω. Γιατί, όπως έγινε

In order to describe the unity of the inner bond between 'identity' and 'diversity' (i.e. the **variety** of gifts in terms of 'differentiation', as well as the **mutual dependence** which the unique and undivided source of common grace looks towards), the Apostle Paul characterizes the recipients of his Epistle – and not only the Corinthians – as "God's field" and "building".

Both these very powerful **images** directly acknowledge God Himself as the 'farmer' and 'builder' and communicate, as we have mentioned, the **variety** and **multitude** of the gifts from above.

A cultivated **field** or plot of land which normally surrounds a dwelling (the Greek word for garden is related to the word 'surround'), cannot but respond to human toil and produce, through natural cause and effect, a great variety of vegetables and fruit, and all kinds of crops, either for nourishment, or for decoration and enjoyment.

Likewise, the **building** is made up of stones, bricks, wood and metals of various shapes and sizes, which all 'fit together' methodically to give a harmonious structure that will serve a particular purpose (as a house, church, school, theatre and so on).

Through both these images (of the *field* and *building*) which St Paul uses selectively, among many others, the aim is to describe the various **aspects** and **functions** of the Church on earth. They therefore express most instructively the basic truths of **Ecclesiology**, a subject of Orthodox teaching (within Dogmatics), which has become the most substantial **focal point** and **feat** since the beginning of the 20th century.

Thus, while the image of the Church as the Bride of Christ (cf. the Letter to the Ephesians) seeks to accentuate the deepest organic bond of the invisible Bridegroom with all the members of His Body **synoptically**, it ultimately becomes apparent that it is insufficient to express the dual identity and responsibility of each member individually, in possessing the grace to comprise both the **instrument** and the **purpose**, in the entire mystery of salvation in common.

By way of summary, we may then say that what St Paul calls the "equipping of the saints" (Eph. 4:12) is served and conveyed wonderfully with the two images mentioned above. For, as all would now no doubt understand, these images very characteristically underline both the **dynamism** and the **responsibility** of all – without exception – members of the Body of Christ, in a disciplined **gradation**, so as not to 'miss the wood for the trees'.

Only in this way is the peace of the many '**persons**' and '**consciences**' safeguarded. Refined then "in the bond of the love of Christ" (cf. Eph. 4:3), they can only be **formed** into being "likeminded toward one another" (cf. Rom. 15:5) freely, and not with subservience or compulsion.

Only under these conditions can the Church on earth truly be seen as the wondrous creation that it is, being neither a democracy nor a mob rule, nor even a monarchy. It is very simply and miraculously: the ceaselessly Hierarchic Pneumatocracy.

(to be continued)
Translation by DK

Monothelism and the Sixth Ecumenical Council: Further Clarification to the Christological Teaching of Chalcedon

Part II

By Philip Kariatlis

According to St Maximus, there was another set of Biblical references which pointed to the existence of a human will in Christ.¹ Specifically, Christ's human will was further manifested in certain episodes which clearly expressed a **human desire**: for example, His human desire to go to Galilee to preach the Gospel (Mk 1:38-39), His expressions of hunger and thirst (Mt 21:18), or His wish for other people not to know that he was passing through a certain town, as was the case when He was entering the region of Tyre and Sidon:

From there he set out and went away to the region of Tyre. He entered a house and **did not want anyone to know** he was there. **Yet he could not escape notice** (Mk 7:24).

The fact that **Jesus did not** wish others to know that He was **passing** through the region of Tyre, even though the **contrary happened** when a woman discovered that He was there and brought her young daughter to be cleansed from an unclean spirit, **attests** to His **human will** – since His divine will was omniscient and omnipotent and whatever was willed would have come to pass. That is to say, according to **St Maximus**, Christ, in that particular case, had willed with His human will because had He done so with His divine will, He *would* have gone unnoticed as He had expressed.² Interestingly, from this we see that the fathers accepted in Christ acts of human willing which did **not**

necessarily coincide with the divine will, but were nevertheless **not opposed** to it. Furthermore with regards to Christ's human will, as a man, Christ became obedient willingly to the point of death (cf Phil 2:8).

Garden of Gethsemane

Another Scriptural example most often used by the fathers to **affirm** the existence of a **human will** in Christ was the scene in the **Garden of Gethsemane** where for a moment Christ had asked that the cup be removed from Him, but then instantly said to His Father, **"not what I want, but what you want"** (Mk 14:36). Immediately after Christ had finished the last supper with His disciples, He went out to the **Mount of Olives** with His disciples **to pray**. As a man, Jesus was **"sorrowful and deeply distressed"** (Mt 26:37) about His **impending death**, and upon falling on His face onto the ground, He prayed to His heavenly Father:

"Father, if you are willing, remove this cup from me; **yet, not my will but yours be done** [μη τὸ θέλημα μου ἀλλὰ τὸ σὸν γινέσθω]" (Lk 22:42).

From the first part of the verse, we can see that, as a man, Christ had expressed a **human wish** for the chalice to pass over Him, for just like the will of all human beings it

instinctively wanted to **obviate** itself from **situations** leading to **death**. Indeed, the fact that all four Gospel writers referred to this moment of Jesus' life is undoubtable proof of His true humanity and human will.

In that same vein, Christ's **genuine humanity** is further verified in the **second part** of the verse – 'yet not my will but yours be done.' Now, unlike the first part of the verse, which emphasised the natural human aversion to death, the **second also highlighted** the free and **unwavering submission** of the **human will** to that of the divine will of the Father. That is to say, it was not the case that Christ was speaking as a man – or, for that matter on our behalf³ – in the first part of the verse but in the second, as God. This was the view generally held by the Church before St Maximus which although not erroneous in itself did not fully do justice to Christ's human will. Rather, according to St Maximus, in both cases, it was the full reality of the human will which was being underlined. St Maximus the Confessor believed that the verse, **taken as a whole**, was an unambiguous **affirmation** of the **willing assent** and **concurrence** of Christ's **human will** to that of His **Father**. Only in this way, could humanity have a perfect **example** to **imitate** by choosing to will whatever Christ willed as a man. Simply put, if Christ had not willingly submitted His human will to that of the Father, as a man, then He could not expect the same from human beings. Therefore, in the second part of the verse Christ was not speaking as God, but as a man

1. Barthellos cites numerous Biblical references which St Maximus the Confessor used to affirm the human will in Christ – Jn 1:43; Jn 17:24; Mt 27:34; Jn 7:1; Mk 9:30; Mk 7:24-25; Mk 6:48. (Demetrios Barthellos, *The Byzantine Christ* (Oxford: Oxford University Press, 2005), 138).

2. Cf St Maximus the Confessor, *Disputatio*, 321C-D.

ἀσφαλῶς κατανοητό γιὰ ὅλους, καί οἱ δύο αὐτές εἰκόνες ὑπογραμμίζουν πολύ παραστατικά, τόσο τὸν **δυναμισμὸ** ὅσο καὶ τὴν **εὐθύνη** ὅλων ἀνεξαρτέτως τῶν μελῶν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, σέ μιά πειθαρχημένη **κλιμάκωση**, ὥστε νά «μὴν χάνεται τὸ δέντρο στὸ δάσος»!

Μόνον ἔτσι ἐξασφαλίζεται ἡ εἰρήνη τῶν πολλῶν «**προσώπων**» καὶ τῶν πολλῶν «**συνειδήσεων**», οἱ ὁποῖες παιδαγωγούμενες «ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ» (πρβλ. Ἐφεσ. 4,3) δέν εἶναι δυνατόν παρά νά «**μορφώνονται**» εἰς τὸ καίριο αἴτημα «τό αὐτό φρονεῖν» (πρβλ. Ρωμ. 15,5) ἐλευθέρως, καὶ ὄχι δουλικῶς ἢ ἀναγκαστικῶς.

Μόνον δέ ὑπ' αὐτούς τούς ὅρους μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς γῆς νά ἀναδεικνύεται ὄντως ὡς τὸ **θαυμάστο** ἐκεῖνο δημιούργημα, πού δέν εἶναι μήτε **δημοκρατία**, μήτε **ὄχλοκρατία**, ἀλλά μήτε καὶ **μοναρχία**. Εἶναι ἀπλά καὶ θαυματουργικά: Ἡ ἀενάως «**ἱεραρχούμενη Πνευματοκρατία**»!

(συνεχίζεται)

3. To argue that Christ was simply speaking on our behalf would inevitably dispense with the reality of Christ's statement to avoid the cup.

– the Theanthropos. In handing over His human will, as a man, to that of the divine will of the Father, and allowing it to be moved by the divine, Christ showed humankind what they too should do. All this naturally leads to a critical reflection of a theology of the will in order to become familiar with its physiognomy.

Theology of the Will ⁴

Generally speaking, the term, '**will**' [θέλησις] was defined as that **fundamental** and **permanent faculty possessed** by all **human persons enabling** them to **make decisions** as to what to do. For the fathers of the Church, especially St Maximus in the sixth century, it was this **ability to choose freely** which distinguished human beings from all other instinctual creatures of the animal world in general. Accordingly, the term 'will' was used to express a person's ability to **deliberate** upon, or **consent** to, issues, so as not to act merely out of impulse or biological necessity. Now, as a quality of nature, it is true that the will was **instinctive** – in that it would naturally avoid situations which could lead to death.⁵ And yet, the will was also **rational** in that it was characterised by **self-determination**, able to choose freely, and not acting simply by compulsion. For this reason, the term 'will' expressed a human person's **genuine** inclination or **free volitional activity**, which subsequently also betrayed their true intention when **actualised** by **concrete physical actions**. Our attention is now turned towards this distinction between **wilful intent** and its **concrete expression**.

Already at this point, we can discern a **subtle distinction** made by St Maximus between a certain **desire** wished for, and its actual **execution**. Many times for example human persons may wish for something but, in reality they do the exact opposite. In his letter to the Romans, St Paul wrote: "**For I do not do the good I want, but the evil I do not want is what I do**" (Rom 7:19). It becomes evident from this verse that there are **two aspects** to the **willing procedure** which can obviously be opposed to each other. For this reason, St Maximus and the fathers after him came to distinguish between the **ability to choose** [θέλησις] and the **actual object** of what was chosen – the latter was called **θέλημα** or **θελητόν**. That is to say, unlike **θέλησις** denoting the **inclination** or the wish for something which may have remained unrealised for any number of reasons, **θέλημα** signified the **accomplished act** of the willing procedure. Such a **distinction** was largely **original** in the history of human thought, which up to that point had not differentiated between the ability to will from the object of what was willed. Specifically, this distinction was made by St Maximus in order to underline the **radical** and **eternal difference** between the **will** of God which was by its very nature **absolutely efficacious** and **definitive**, and that of humankind's which was not. Accordingly, it follows from this basic distinction that even though there may have been a common object of willing in God and the saints – i.e. the salvation of the world – their actual wills were ontologically and therefore forever different⁶ since one was by its very nature **saving**, whilst the other was in need of **salvation**.⁷

Having affirmed a **fundamental difference** between the divine and human wills in general, St Maximus proceeded to

outline the **process of willing** which unfolded in the human person and then to discuss whether Christ, who had a human will, was subject to this same willing procedure. As we shall see, for St Maximus, Christ was **not** subject to the same willing procedure as human beings. Unlike human beings, who after the Fall had opposed the will of God, Jesus Christ never strayed, even for a moment, from willing what was good. According to St Maximus, after the Fall the **gnomic will** was introduced into the human person which was basically a **deduced** and **conscious** or **deliberate** choice to do good since the human person could **no longer instinctively** and **freely** opt to **act** in that way.⁸ The gnomic will was considered to be a **particularised will** [πιοιὰ θέλησις] marked by **ignorance**,⁹ **indecision**, **uncertainty**, **ambiguity** and **mutability** which were all foreign to Christ. It was this gnomic will which had **taken root** in every **fallen human person**, not allowing them to **orientate** themselves **naturally** to the **divine will**. Or put another way, the gnomic will was simply a **calculated action** of the human natural will **inclined towards**, and marked by, **sin**. Since Christ would not have oscillated between good and evil in His choices, because He always did the will of God, He therefore did not possess a fallen gnomic will but the **primordial human will** which had worked together with, submitted itself to, and followed the divine will. In Christ, the divine and human wills always freely **co-operated** – for example, the miracles performed by Christ were worked together through a human energy [e.g. the act of anointing spittle and soil when Jesus healed a man from blindness] and a divine energy [the miracle working power] (cf Jn 9:6-7) – and never once did Christ deviate from choosing good, since His human life was so radically in communion with the divine life.

From the above, it can be seen that the fathers did not in any way **reject** a human willing procedure from Christ, but a **particular kind of choosing** and desire which was characteristic of the fallen human person. Since the gnomic will was a power exercised on a **personal level** and since the person of Christ was none other than the second person of the Holy Trinity, then Christ could not be marked by a sinful and ambiguous *gnome* because to attribute this to Christ would ultimately have turned Him into a mere man and not the **Theanthropos**. Now, having denied a gnomic will in Christ, St Maximus and the fathers after him, in no way rejected a particular and personal mode of human willing in Christ. On the contrary Christ's natural human will was actualised and personally expressed in particular acts of human willing which were **moved** by the **divine Person** of the incarnate **Logos** in obedience to the Father – indeed, the subject of willing and acting was the incarnate Logos and not the divine or human natures. Therefore **Christ had** His own **particular** human mode of willing, but not a sinful gnomic will. That is to say, that the **natural human will** of Christ was **shaped** and **given expression to** by the **incarnate Logos** resulting in particular acts of human willing which were not contrary to, but in accordance with the common divine will of the Father and the Holy Spirit.

4. This section is especially indebted to the insightful study on St Maximus' theology by Demetrios Bathrellos, *The Byzantine Christ*, 117-140.

5. Cf St Maximus the Confessor, *Opusc.* 196A: "in accordance with this [the will] alone we naturally desire to be and live and move and think and speak and feel and participate in food, sleep and rest, and not ache, nor die and simply to possess fully everything that constitutes our nature and lack everything that destroys it."

6. Cf St Maximus the Confessor, *Opusc.* 1, 21C – 28A

7. *Disput.* 292B-D.

8. Cf John A. McGuckin, *The Westminster Handbook to Patristic Theology* (Louisville: Westminster John Knox Press, 2004), 365.

9. It must be stated that by 'ignorance', St Maximus did not deny in Christ what could be called a 'blameless ignorance' [as a child, for example, Christ would naturally have had to learn to speak, to walk etc] but wanted to affirm that Jesus Christ, as the second Person of the Holy Trinity, was omniscient, as God His Father was. That is, in rejecting any ignorance in Christ, St Maximus was simply wanting to avoid introducing a merely human person parallel to Christ – as Nestorius had done – who was sinful and ignorant.

All this points to a very important question, which has occupied the thought of many Patristic scholars – specifically the question of the **relationship between the divine and human wills in Christ**. Whilst one school of thought has tended to underscore the domination of the divine will over the human in Christ, the other has been characterised by a tendency to stress their independence in order to protect their authenticity.¹⁰ According to St Maximus, the **answer** had to be sought on the level of **personhood** – that is, on the level of the incarnate Son of God and not on the level of natures. Simply put, for St Maximus, it is a **person who wills** and not a blind nature. And so, in the case of **Christ's human will**, far from being actualised by His human nature, it was **shaped and moved** – as was the case of his divine will – by the **person of Jesus Christ** the incarnate Son of God. That is to say, it was the **Son of God** who **was the subject of the willing process**, giving expression to divine wishes by His divine nature and human wishes by His human nature. In the words of St Maximus:

as God [i.e. **the enfleshed Logos**] by nature willed the divine and fatherly [deeds] according to nature... and the same again as man by nature willed the human [deeds] according to nature.¹¹

Given that it was the enfleshed divine Logos of God who was responsible for moving the human will of Christ, this in no way implied that the human will was swallowed up by the divine; on the contrary the **concrete expressions of Christ's human will**, witnessed to in His public ministry were an affirmation of its existence.¹² That is to say, just because it was the **divine** Person of the Son of God concretely giving expression to His human will, this did not, in any way, signify the human will's eradication; rather it was the **divine Person** who was **responsible** for its **actualisation** thereby affirming

10. D. Bathrellos, *The Byzantine Christ*, 164.

11. *Opusc. 7, 77C-80A* cited in D. Bathrellos, *The Byzantine Christ*, 182

12. Bathrellos expressed this in the following way: "... this does not in any way contradict the self-determination of the human will; on the contrary, it affirms it, by enabling its actualisation." (D. Bathrellos, *The Byzantine Christ*, 168).

its existence in reality. In this way, not only was the integrity and genuineness of Christ's humanity maintained, but also His human **obedience** to the Father was shown to be a **free** and **willing** act of personal and **self-determining acceptance**. Accordingly the incarnate Son of God willed and acted both in a divine and a human manner.

Concluding Remarks

In **adopting** the basic tenet of **Chalcedonian Christology** – one person in two natures – the **fathers** of the **sixth** Ecumenical Council were able to further **emphasise** the **genuine humanity** of **Christ** by affirming the reality of **two natural wills** – a divine and human one **without allowing**, at the same time, for any **opposition** or **separation**. In this way, the Church again came to highlight the foundational Scriptural truth that Christ, the incarnate Logos of God, had experienced an authentic human life. It was further shown that it was particularly St Maximus the Confessor who was able to develop, for the first time in Christian thought, an entire theology of the will. In this way the Church could now, not only acknowledge the reality of a **genuine** and **natural human will** in Christ but could also **differentiate** this from its **actualisation** in **particular acts** of **willing** – the former belonging to His nature, the latter, concretely expressed by His Person. Accordingly, in further attempting to relate the human and the divine wills of Christ, the Church was now able to point out that the incarnate **Son of God** did not only **will as God** by His divine will, but also **as a man, willingly obeying** the divine will of His Father by His human will. Without denying a human will, the Church, on the contrary was able to **affirm the human will in all moments** of Christ's life – always conforming of course to the omnipotent will of the divine nature, and **made concrete** by the **incarnate Logos**. And all this was insisted upon because the very notion of salvation was founded upon the **divine** and **human wills acting in unison** – where there was a **sublime conformity** of the human will of the incarnate Logos to that of the divine will of the Father thereby giving humankind the **perfect example** to follow in its journey to enter into the Father's kingdom in heaven.

ENQUIRIES AND APPLICATIONS WELCOME

St Andrew's was established in 1986 by the Greek Orthodox Archdiocese of Australia in order to provide tertiary level education and training of Christian Orthodox clergy, theologians, lay teachers and ministers in order to meet the catechetical and pastoral needs of the Orthodox Church in Australia. It is also intended to be a centre of ecumenical scholarship and learning. It is fully accredited through the Sydney College of Divinity, a federation of Christian theological education providers. All the awards and degrees are approved by the NSW Department of Education and Training.

St Andrew's offers the following accredited awards: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology, and a Basic Unit of Clinical Pastoral Education in Aged Care.

For further information please contact the Registrar:

St Andrew's Greek Orthodox Theological College,

242 Cleveland Street, Redfern NSW 2016,

Tel: 02 9319 6145 Fax: 02 9319 4281

Website: www.sagotc.edu.au. - Email: registrar@sagotc.edu.au

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου προσφέρει πλούσιο πρόγραμμα σπουδῶν, καὶ τὰ πτυχία: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology εἶναι ἀναγνωρισμένα ἀπὸ τὸ Αὐστραλιανὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας σὰν ἰσότιμα μὲ τὰ τῶν λοιπῶν Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν. Ἐπίσης ἔχει ἀναγνωρισθεῖ ἡ Θεολογικὴ μας Σχολὴ σὰν ἰσότιμη μὲ τὶς Θεολογικὲς Σχολές τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ἑλλάδος.

Γιά τό φόβο τῆς μελλούσης κολάσεως καί ὅτι πρέπει ἐκεῖνος πού θέλει νά σωθεῖ, ποτέ νά μήν ἀμελεῖ τή σωτηρία του*

On the fear of the future hell and that the person that wants to be saved must not be negligent about his own salvation*

Φοβρότερο ὅμως εἶναι ἐκεῖνο πού λέει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Καί ἂν ἀκόμα δέν ὑπῆρχε τό πύρινο ποτάμι καί ἂν δέν παράστεκαν οἱ φοβεροί ἐκεῖνοι ἄγγελοι καί μόνον καλοῦσαν ὅλους τούς ἀνθρώπους καί ἄλλους μὲν τούς ἐπαινοῦσαν καί δόξαζαν καί ἄλλους τούς ἀπόδιωχναν γεμάτους ἀτίμωση –γιά νά μήν δοῦν τή δόξα τοῦ Θεοῦ- θά ὑπῆρχε ἄραγε ἄλλη τιμωρία πικρότερη ἀπό ἐκεῖνο τό βασανιστήριο τῆς ντροπῆς καί τῆς ἀτιμίας καί τήν ὀδύνη τοῦ ξεπεσμοῦ ἀπό τόσα ἀγαθά»; Γιατί τότε καί μόνο ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως καί μόνον ἡ ἀνάμνηση τῶν πράξεών μας, ὅπως εἶπαμε πρῖν, εἶναι χειρότερα ἀπό ἀμέτρητες καί ἀνήκουστες τιμωρίες.

Γιατί ἐκεῖ οἱ ψυχές θυμοῦνται ὅλα ὅσα τούς συνέβηκαν ἐδῶ, ὅπως λένε οἱ Πατέρες, καί τά λόγια καί τά ἔργα καί τούς λογισμούς καί δέν μποροῦν τίποτα ἀπ' αὐτά νά ξεχάσουν τότε. Μ' ἐκεῖνο δέ πού λέει στόν Ψαλμό: «Ἐκεῖνη τήν ἡμέρα θά χαθοῦν ὅλοι οἱ διαλογισμοί τους» (Ψαλμ. 145, 4), ἐννοεῖ τούς διαλογισμούς αὐτῆς τῆς ζωῆς, δηλαδή γιά σπίντια, γιά τόπους, γιά γονεῖς, γιά τά παιδιά καί γενικά κάθε δοσοληψία. Αὐτά χάνονται ὅταν χωρίσει ἡ ψυχή ἀπό τό σῶμα, τίποτα ἀπό αὐτά δέν θυμᾶται καί δέν φροντίζει.

Ὅσα δέ ἔπραξε σύμφωνα μέ τήν ἀρετή ἢ ἀκολουθώντας ἕνα πάθος, αὐτά θυμᾶται καί τίποτα ἀπό αὐτά δέν ξεχνάει. Ἀλλά ἂν ἕνας ὠφέλησε κάποιον ἢ ὠφελήθηκε ἀπό κάποιον, πάντοτε θυμᾶται καί ἐκεῖνον πού ὁ ἴδιος ὠφέλησε καί ἐκεῖνον ἀπό τόν ὁποῖον ὠφελήθηκε. Παρόμοια, ἂν ἔπαθε κακό ἀπό κάποιον ἢ ἂν ὁ ἴδιος ἔβλαψε κάποιον, πάντοτε θυμᾶται καί ἐκεῖνον πού τόν ἔβλαψε καί αὐτόν πού βλάφτηκε ἐξαιτίας του. Τίποτα, ὅπως εἶπα, ἀπ' ὅσα ἔπραξε σ' αὐτόν τόν κόσμο δέν ξεχνάει ἡ ψυχή. Ἀντίθετα ὅλα τά θυμᾶται, μετά τό χωρισμό της ἀπό τό σῶμα, πῶς ἔντονα καί πῶς ξεκάθαρα, ἐπειδή εἶναι ἀπαλλαγμένη ἀπό τό γήινο αὐτό σῶμα.

Κάποτε μιλοῦσαμε μέ κάποιον μεγάλο Γέροντα γι' αὐτό τό θέμα καί ἔλεγε ὁ Γέροντας αὐτός ὅτι ἡ ψυχή θυμᾶται, μετά τήν ἐξοδό της ἀπό τό σῶμα, τό πάθος πού τό ἔκανε πράξη καί τήν ἀμαρτία καί τό πρόσωπο μέ τό ὁποῖο τήν ἔκανε. Καί ἐγώ τοῦ ἔλεγα: «Ἴσως νά μήν εἶναι ἔτσι, ἀλλά ἴσως παραμένει ἡ συνήθεια πού ἀπέκτησε ἡ ψυχή ἀπό τή διάπραξη τῆς ἀμαρτίας καί αὐτή θά θυμᾶται». Καί περάσαμε πολλή ὥρα διαφωνώντας πάνω σ' αὐτό τό θέμα, θέλοντας νά τό διευκρινίσουμε. Καί δέν μποροῦσε νά πειστεῖ ὁ Γέροντας ἀλλά ἐπέμενε ὅτι καί αὐτό τό εἶδος τῆς ἀμαρτίας θυμᾶται καί τόν τόπο ἀκόμα καί τό πρόσωπο πού ἀμάρτησε μαζί του. Καί ἂν πραγματικά εἶναι ἔτσι, τόσο τό χειρότερο γιά μᾶς, ἂν δέν προσέχουμε τόν ἑαυτό μας. Γι' αὐτό πάντα σᾶς λέω, φροντίστε νά καλλιεργεῖτε καλοῦς λογισμούς, γιά νά τούς βρεῖτε ἐκεῖ. Γιατί, ὅ,τι ἔχει κανεῖς ἐδῶ, αὐτό θά τόν συνοδεύσει καί αὐτό θά ἔχει καί ἐκεῖ. Ἄς φροντίσουμε νά γλυτώσουμε ἀπό μιά τέτοια ὀδυνηρή κατάντια, ἀδελφοί μου, ἄς ἀγωνιστοῦμε, καί ὁ Θεός θά μᾶς ἐλεήσει. Γιατί Αὐτός εἶναι, ὅπως λέει καί ὁ Ψαλμός: «Ἡ ἐλπίδα ὀλόκληρης τῆς γῆς καί αὐτῶν πού βρίσκονται μακριά στή θάλασσα» (Ψαλμ. 64, 6). Ἐκεῖνοι πού βρίσκονται στά

St. John Chrysostom speaks of something even more terrible when he says, "Even if there was not a river of fire and terrible angels, still men are called and some are praised and glorified whilst others are banished in dishonour, not being able to see the glory of God. Surely that shame and dishonour is more bitter than any hell! Is there any sorrow greater than the deprivation of so much good?" Then the conscience's lames and the memory of all we have done will be worse, as we have said before, than countless and unheard of punishments.

The soul remembers everything that happens here, as the fathers said, words, deeds, remembrances - none of them will be forgotten. It says in the Psalms "That in that very day his plans perish" (Ps. 146:4). This means the thoughts of this world. For example, about houses, fields, parents, children and all transactions. All these are lost when the soul escapes from the body and the soul remembers none of them or worries about them. What the soul has done with regard to the virtues and the passions it always remembers and none of that is lost. If a person has done some good to someone or a person has been good to him, it remembers the person who did the good and the person who received it. Likewise if someone has injured a person or if he himself harms another, the soul remembers all this. The soul, as I have said, forgets nothing concerning the actions but keeps them all after it leaves the body and remembers them all more clearly and precisely when it is freed from the earthly body.

One day we discussed this with a certain great elder and he said that, "the soul after escaping from the body remembers the passion it submitted to, the sins and the persons who it committed them with". I suggested to him that it is perhaps not so, but that perhaps the soul remembers the habit it reached through the actions of sin. We stayed arguing about it for a long time, wanting to clarify it. The elder was not persuaded maintaining that the soul remembers even the type of sin, the place and the person with whom it was committed. If this is so we are in a worse condition if we are not taking care of ourselves. This is why I always say to you to try to cultivate good thoughts so that you can rediscover them afterwards, because what a person has here goes with him and will be with him there. Let us take care to be delivered from such a need, brethren. Let us be diligent and God will grant us His mercy. As it says in the Psalms, "He is the hope of all the ends of the earth, and of them that are afar off upon the sea" (Ps. 65:5). Those who are at the ends of the earth are those who are found to be in perfect evil. Those who are afar off upon the sea are those who are in extreme ignorance. Christ is the hope even of these.

We need a little labour. Let us labour therefore so that we shall receive mercy. If someone has a field and does not till it, it will be neglected. Is it not true that as much as he neglects it, it will become full of thorns and thistles so that when he comes to clear it the more weeds, the more his hands will have to bleed when he wants to remove them which he allowed to grow through his negligence? It is impossible for someone not to reap what he sowed. The person that wants to clear his field must firstly root out properly all the weeds since if he only cuts them down and does not root them out, they will grow once

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββᾶ Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

* Abba Dorotheos, *Practical Teaching on the Christian Life*. Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

πίο μακρινά σημεία της γης, είναι όσοι βρίσκονται σέ τέλεια κακία και εκείνοι πού βρίσκονται μακριά στή θάλασσα είναι όσοι παραμένουν σέ τέλεια άγνοια. Καί όμως και όλων αυτών έλπίδα είναι ο Χριστός.

Πρέπει νά καταβάλλουμε λίγο κόπο, άς μοχθήσουμε λοιπόν για νά βρούμε έλεος. Άν έχει κανείς ένα χωράφι και τό παραμελήσει και χερσωθει, όσο τό παραμελει τόσο γεμίζει άγκάθια και τριβόλια. Όταν όμως έρθει νά τό καθαρίσει, ανάλογα μέ τό πόσο γεμάτο είναι, τόσο θά ματώσουν τά χέρια του, προσπαθώντας νά ξεριζώσει τά άγριόχορτα εκείνα, πού άφησε νά μεγαλώσουν τόν καιρό τής άμελείας του. Γιατί, είναι αδύνατο νά μή θερίσει κανείς ό,τι έσπειρε. Πρέπει δέ εκείνος πού θέλει νά καθαρίσει τό χωράφι του πρώτα-πρώτα νά ξεριζώσει καλά όλα τ' άγριόχορτα. Γιατί άν δέν ξεριζώσει καλά όλες τισ ρίζες τους, αλλά τά κόψει μόνον από πάνω, θά φυτρώσουν πάλι. Πρέπει λοιπόν κανείς νά βγάλει, όπως είπα, και τίσ ίδιες τίσ ρίζες τους και άφοϋ τό καθαρίσει καλά από τά άγριόχορτα και τ' άγκάθια και τά όμοιά τους, νά τό ίσπεδώσει και νά σπάσει τούς σβώλους, και έτσι νά όργώσει. Καί άφοϋ πρώτα τό περιποιηθεϊ τότε νά σπείρει τόν καλό σπόρο. Γιατί, άν μετά από τόση περιποίηση τό αφήσει άσπαρτο, φυτρώνουν πάλι τ' άγριόχορτα και βρίσκουν τό χώμα μαλακό και πρόσφορο από τήν περιποίηση, και ριζώνουν βαθιά και μεγαλώνουν και πολλαπλασιάζονται περισσότερο.

Τό ίδιο συμβαίνει και μέ τήν ψυχή. Πρώτα πρέπει νά κόψει κάθε παλαιά έμπαθη προσκόλληση και τίσ κακές συνήθειες πού έχει, γιατί δέν ύπάρχει τίποτα χειρότερο από τήν κακή συνήθεια. Ο Άγιος Βασίλειος λέει: «Δέν είναι μικρός ο άγώνας πού χρειάζεται νά κάνει κανείς για νά άπαλλαγεί από τή συνήθεια. Γιατί ή συνήθεια πού μέ τό χρόνο εδραιώνεται, παίρνει κατά κανόνα δύναμη δεύτερης φύσεως».

Πρέπει λοιπόν ν' άγωνιστεί κανείς, όπως είπα, όχι μόνο ενάντια στις κακές συνήθειες και τά πάθη, αλλά και ενάντια στις αιτίες πού τά προκαλούν και πού είναι οι ρίζες τους. Άν δέν βγούν οι ρίζες, θά ξαναφυτρώσουν τ' άγκάθια. Γιατί ύπάρχουν μερικά πάθη πού, άν κόψει κανείς τίσ αιτίες τους,

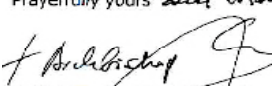
again. Therefore, as I have said, he must remove the actual roots and after he has cleared the field of the weeds, the thorns and the like, he must cut up the soil, till it, plough it and then he must sow the good seed. For if, after this perfect preparation, he leaves the field, the weeds, finding the soil soft and good, grow up again. They push their roots more deeply and grow stronger and more numerous.

It is similar with the soul. Firstly, a person must cut out every old attachment to passions and every bad habit that he possesses because nothing is worse than bad habits. St. Basil himself says: "This struggle to overcome the habits within us is not minor. Habits which are retained for a long time inevitably take on the strength of nature". If one wants to struggle, as I have said, he must do so not only against bad habits and against the passions, but also their cause that is the roots. If the roots are not removed, the thorns inevitably grow up again. There are some passions that are powerless if we cut away their causes. Such as envy, which is nothing in itself, but which has certain causes, one of them is ambition: Wanting to be glorified one detests the person who is glorified or given preference. In the same way wrath has many causes but, in particular, the desire for pleasure. Evagrius mentions this when telling of a certain saint, who said, "I strip away the desire for pleasure because I want to cut off the pretext for anger". All the fathers say that each passion arises from one of these three passions: ambition, avarice or the desire for pleasure, as I have told you in various ways.

(to be continued)

τ' άποδυναμώνει. Όπως ο φθόνος. Από μόνος του δέν είναι τίποτα, αλλά έχει πολλές αιτίες. Μιά απ' αυτές είναι ή φιλοδοξία, γιατί θέλοντας νά δοξασθει κανείς, φθονεί όποιον δοξάζεται ή όποιον προτιμάται. Παρόμοια και ή όργή προέρχεται και από πολλά άλλα αίτια αλλά περισσότερο από τή φιληδονία. Αυτό άναφέρει και ο Εύάγγριος και διηγείται για κάποιον άγιο ότι έλεγε: «Γ' αυτό άρνούμαι τίσ ήδονές, για νά κόψω τίσ αιτίες του θυμού». Καί όλοι οι Πατέρες λένε ότι κάθε πάθος γεννιέται απ' αυτά τά τρία βασικά πάθη τής φιλοδοξίας, τής φιλαργυρίας και τής φιληδονίας, όπως μέ διάφορους τρόπους σάς έχω πεί.

(συνεχίζεται)

 <p>ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ GREEK ORTHODOX ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA 242 CLEVELAND ST., REDFERN, SYDNEY, N.S.W. 2016 AUSTRALIA • PHONE: (02) 958-5066 • FAX: (02) 696-5368</p>	<p>HON. E.G. WHITLAM AC QC LEVEL 14, 100 WILLIAM STREET SYDNEY NSW 2011 TELEPHONE (02) 9558 2022 FACSIMILE (02) 9558 2733</p>
<p>July 19, 2006</p> <p>The Hon Gough Whitlam, AC QC 100 William St POTTS POINT NSW 2011</p>	<p>2 August 2006</p> <p>Archbishop Stylianos Primate of Australia 242 Cleveland St Redfern NSW 2016</p>
<p>Εξοχώτατε,</p> <p>Having been informed about the recent celebration of your 90th birthday in the company of several distinguished friends and co-workers, I hasten to join them in wishing you all blessings from above for many years to come.</p> <p>On behalf of all Clergy and Laity of our Archdiocese, I personally congratulate you, and remain</p> <p>Prayerfully yours <i>and with kindest regards,</i></p> <p> Archbishop STYLIANOS Primate of the Greek Orthodox Church in Australia</p>	<p>Σεβασμιώτατε</p> <p>Before I could respond to the congratulations you sent me on my 90th birthday on behalf of all Clergy and Laity of the Archdiocese of Australia, my driver Michael Viassopoulos told you how pleased I was to receive your letter.</p> <p>I particularly appreciated your letter because, during the third of my life that you have spent in our country, I have more and more come to admire the scholarship and compassion you bring to all the domestic and international issues affecting the people of Australia.</p> <p>With many thanks and kindest regards</p> <p><i>Yours sincerely</i> Gough Whitlam</p>

Η συγχαρητήριος έπιστολή τήν όποίαν απέστειλε ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπός μας κ.κ. Στυλιανός εις τόν φιλέλληνα πρώην Πρωθυπουργόν Αυστραλίας κ. Gough Whitlam, επί τώ έορτασμά τών 90ών γενεθλίων του και ή σχετική άπάντησις του βετεράνου Πολιτικού (19-7-06).

Fourth Letter*

My child, if you pay attention to everything I write to you and compel yourself, you will find great benefit. All these things are happening to you because you are not forcing yourself to say the prayer. So force yourself to say the prayer unceasingly; don't let your mouth stop at all. In this way you will grow accustomed to it within yourself, and then the nous will take over. Do not become overconfident with your thoughts for you will be weakened and defiled. If you pray and continuously force yourself to pray, you will see how much grace you will receive.

My child, man's life is full of sorrow because he is in exile. Do not seek perfect rest. Since our Christ bore His Cross, we shall bear ours, too. If we endure all afflictions, we shall receive grace from the Lord. The Lord allows us to be tempted, so that He can test the zeal and love we have for Him. Therefore, patience is needed. Without patience a person does not obtain experience, acquire spiritual knowledge, or attain any measure of virtue and perfection.

Love Jesus and say the prayer unceasingly, and it will enlighten you on His path.

Be careful not to judge, because then God will allow grace to withdraw and will let you fall and be humbled so that you can see your own faults.

Everything that you wrote about is good. The first things that you are feeling are due to God's grace; when it comes, it makes a man spiritual and makes everything seem fine and beautiful. Then he loves everyone and has compunction, tears, and a fervent soul. However, when grace withdraws to test a man, everything becomes carnal and the soul falls. Do not lose your eagerness at this point, but force yourself to cry out the prayer continuously with distress, with might and main, "Lord Jesus Christ, have mercy on me!"

Say the same thing continually, over and over again. And as if you were noetically gazing at Christ, say to Him, "I thank Thee, my dear Christ, for all the good things which Thou hast given me and for all the hardships that I suffer. Glory to Thee, glory to Thee my God." And if you are patient, grace and joy will come once more. However, temptations, sorrow, agitation, and irritability will come again; then struggle, victory, and thanksgiving follow. This recurs until little by little you are cleansed from the passions and become spiritual. With time, as you grow older, you attain dispassion.

However, you must struggle. Don't expect good things to come by themselves. One does not become a monk through luxury and comforts. A monk must be insulted, derided, tested. He must fall and then get up so that he can become a true person. He must not be cuddled in his mother's arms. Who ever heard of someone becoming a monk by his mother's side? As soon as he cries out, "Oh!" she would say, "Eat, so you don't get sick!"

Ascesis, my son, requires deprivation. You cannot obtain virtues through luxury and the easy life. It takes a struggle and much labor. It takes crying out to Christ day and night. It takes patience in all temptations and afflictions. It takes suppressing your anger and desires.

You will fatigue greatly until you realize that prayer without

attention and watchfulness is a waste of time; work without pay. You must set attention as a vigilant guard over all your inner and outer senses. Without attention, both the nous and the powers of the soul are diffused in vain and ordinary things, like useless water running down the streets. No one has ever found prayer without attention and watchfulness. No one was ever counted worthy to ascend to the things above without having despised the things below. Many times you pray and your mind wanders here and there, wherever it pleases, to everything that attracts it out of habit. It takes considerable force and a struggle to break the mind away from there so that it pays attention to the words of the prayer.

Many times the enemy craftily creeps into your thoughts, your words, your hearing, your eyes, and you are unaware of it. When you do realize it later on, you need to struggle greatly to be cleansed. However, don't give up fighting against the evil spirits. By the grace of God, you will be victorious, and then you will rejoice for all you had suffered.

In addition, be careful –and tell the others, too– not to compliment one another in each other's presence, for if compliments harm the perfect, how much more harmful they will be to you who are still weak.

There was once a saint who had a visitor. Three times he told the saint that he was doing his handicraft well. After the third time, the saint replied, "Since you came here, you have driven God away from me!"

Do you see how precise the saints were? For this reason, great caution is necessary in everything. Only reproaches and insults benefit a man spiritually, because they give birth to humility. He gains crowns, and by enduring, he crushes his egotism and vainglory. Therefore, when they insult you, "You arrogant egotist, you impatient hypocrite," etc., it is a time for patience. If you respond, you lose.

So always have the fear of God. Have love for everyone and be careful not to sadden or hurt anyone in any way, because your brother's grief will serve as an obstacle when you pray. Be a good example to everyone in word and deed, and divine grace will always help you and protect you.

And be careful, my child; don't ever forget throughout your entire life that a monk must be a good example to lay people and not behave scandalously, just as angels are an example to him. Therefore, it is his duty to be very careful lest Satan cheat him.

If it is necessary for a monk to go out into the world, let him go. However, he must be all eyes and all light: he must see very clearly, so that he doesn't suffer any harm while trying to benefit others. Young monks and nuns, who are still in the prime of life, are particularly endangered when they go out into the world, since they are walking in the midst of many snares. As for those who have somewhat matured in age and have become withered through ascesis, there is not so much danger. They are not harmed so much as they benefit others, if they have experience and knowledge. But in general, a monk does not obtain any benefit from the world, only praises and glory, which clean him out and leave him bare. And woe to him, if divine grace does not protect him according to the need and purpose for which he went out.

* Monastic Wisdom: The Letters of Elder Joseph the Hesychast. Florence, AZ: St Anthony's Greek Orthodox Monastery, 1998, pp.53-56.

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνηση του Ἀρχιεπισκόπου Αυστραλίας
κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα Ἰουλίον ὁ Σεβασμιώτατος:

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφ. Δορυλαίου καί ἄλλους Κληρικούς, ἐπεσκέφθη τόν νοσηλευόμενο εἰς Νοσοκομεῖον τῆς Ἀδελίδος Οἴκον. π. Ἐμμ. Ζαΐκην, ἐπί μακράν σειράν ἐτῶν εὐόρκως καί ἥρωϊκῶς ἱερατεύσαντα εἰς τήν Ἑνορία-Κοινότητα Ἀγ. Γεωργίου Pt Pirie.

Παρεκάθησεν εἰς Δεῖπνον πού παρέθεσαν πρὸς τιμὴν του ὁ ἐξ Ἑλλάδος εἰδικῶς ἐλθὼν διὰ τούς Γάμους τῆς ἐγγονῆς του, Θεολόγος Πρωτοπρ. π. Ἀθανάσιος Δαλιανῆς μετὰ τοῦ υἱοῦ του Θεοδώρου, ὑποδειγματικῶς ὑπηρετοῦντος ἐπί μακρόν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν Ἀδελαΐδι (1-7-06).

–Βοηθούμενος ἀπό τόν Ἅγιο Δορυλαίου καί τόν Ἀρχιμ. καί Καθηγούμενον Σιλουανό, ἐλειτούργησε εἰς τόν Μοναστηριακόν Ναόν Ἀγ. Νεκταρίου Croydon Park καί ἐκήρυξε καταλλήλως εἰς τό ἐόρτιο Γεῦμα πού παρετέθη εἰς τήν παρακειμένη Αἴθουσα τῆς Βασιλειάδος. Ἐκτός τῶν Κληρικῶν, παρεκάθησαν καί λαϊκοί Ἐπιτελικοί συνεργάται, ὅπως ὁ Πρόεδρος τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς Νοτίου Αὐστραλίας κ. Γ. Λειβαδίτης, ὁ Ἀντιπρόεδρος καί ὁ Ταμίας τοῦ Ἰγουμενο-συμβουλίου Dr Βλαδίμηρος Δεβρέλης καί κ. Ἀντ. Καρατασάκης ἀντίστοιχα καί πλείστοι ἄλλοι, ἄνδρες καί γυναῖκες. Τόν Πολιτικῶς Πρωθυπουργό κ. Μ. Rann ἀντιπροσώπευσε ὁ Ὑπουργός Δικαιοσύνης κ. Μ. Atkinson, συνοδευόμενος ἀπό τήν Ὁμογενῆ Γραμματέα του κα Βασ. Ἀντωνίου.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἀρχιμ. Σιλουανός ὠδήγησε τήν ὁμήγουρη τῶν Κληρικῶν εἰς τόν Ἱ. Ν. Ἀγ. Δημητρίου Salisbury, ὅπου εὐλογήθησαν οἱ Γάμοι τοῦ Γεωργίου Παπαγιάννη καί τῆς Σμαραγδῆς Δαλιανῆ, μέ παράνυμφο τόν Σταῦρο, υἱόν τοῦ π. Χρήστου Τσορακλῆ, ἱερατ. Προϊσταμένου τοῦ Ἀγ. Δημητρίου (2-7-06).

–Ἐτέλεσε τόν Ἁγιασμό τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Προνοίας (παράρτημα Παρραμάττας), ἐνώπιον πολλῶν Ἐπιτελικῶν συνεργατῶν καί μέ τήν παρουσία τοῦ Δημάρχου Παρραμάττας, τῆς Ἀντιδημάρχου, τοῦ Γερουσιαστοῦ κ. Allan Kadman καί πλήθους ὁμογενῶν. Ἀναλόγως τῆ περιστασίᾳ ὠμίλησαν, μετὰ τόν Σεβασμιώτατον, καί ὁ κ. Ἄγγ. Χατσατούρης καί οἱ μνημονευθέντες ἐπίσημοι, ἐξάραντες τήν σπουδαία δράση τοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ὑπό τήν φωτισμένη Γενική Διεύθυνση τοῦ κ. Στυλ. Μαγδαλόπουλου (4-7-06).

–Ἐδέχθη τόν ἐκ Χανίων Κρήτης π. Κ. Κνιθάκη, ἐλθόντα ἐκ νέου

Στιγμιότυπον ἀπό τόν Ἁγιασμό πού ἐτέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος μας κ.κ. Στυλιανός εἰς τό νέο παράρτημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Προνοίας ΝΝΟ στό πρόαστειο Parramatta (4-7-06).

εἰς Σύννεῦ –ὅπου παλαιότερα εὐόρκως εἶχεν ὑπηρετήσῃ- διὰ νά παραστῇ εἰς Μνημόσυνον τοῦ ἐνταῦθα θανόντος ἀδελφοῦ του (5-7-06).

–Ἐδέχθη τόν Ἐφημερεύοντα εἰς Ἱ. Ν. Ἀγ. Διονυσίου Gosford π. Κων/νο Χρήστου, ὁ ὁποῖος, παρά τό ὑψηλό γῆρας καί τήν ταλαιπωρημένη ὑγεία του, ἐξακολουθεῖ νά προσφέρει κατά δύναμιν εἰς τήν ἐξυπηρέτησιν τῶν πιστῶν.

Ἐἶχε συνεργασία ἐνημερώσεως μέ τόν Γραμματέα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Ἀναστάσιο Καλογεράκη, ἐν συνεχείᾳ δέ προήδρευσε Συνεδριάσεως τοῦ Καθηγητικοῦ Σώματος.

Ἐπί τῆ συμπληρώσει 7ετίας ἀπό τῆς κοιμήσεως τοῦ μακαριστοῦ καί ἀλησμόνητου συνεργάτου εἰς τό Λογιστήριον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Σπυριδωνος Ψωμᾶ, συνεκεντρώθηκαν εἰς τόν Καθεδρικόν Ἱ. Ναόν ὅλοι οἱ Κληρικοί καί λαϊκοί συνεργάται τῶν ἐν Σύννεῦ Κεντρικῶν Γραφείων, καθὼς καί ἡ σύζυγος τοῦ ἀειμνήστου κα Μαίρη Ψωμᾶ καί ἡ μητέρα αὐτῆς κα Ἄλκηστis Στυλιανίδου, ὁ δέ Σεβασμιώτατος, βοηθούμενος καί ἀπό τόν Θεοφ. Ἐπίσκοπο Ἀπολλωνιάδος, ἐτέλεσε Τρισάγιον καί ὠμίλησεν ἐκτενῶς διὰ τήν οὐσιαστική συμβολή τοῦ πρωάρχου θάνατον ἐν λόγῳ Ἐπιτελικῶν συνεργάτου εἰς τήν ὅλη ἀναγεννητική προσπάθεια τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς μας, δεηθεὶς νά τόν ἀναπαύει ὁ Θεός μετὰ δικαίων.

Ἐδέχθη τόν Σέρβο π. Rade Radan, ὁ ὁποῖος ἐνημέρωσε ὡς πρὸς τήν διαδοχὴ τοῦ μόλις ἐπ' ὀλίγον χρηματίσαντος Ποιμενάρχου τῆς Σερβικῆς Παροικίας ἐν Αὐστραλίᾳ καί Νέα Ζηλανδία Ἐπισκόπου Milutin, ἀπό τόν ἐξ Ἀμερικῆς ὁρμώμενον καί ἐντός ὀλίγου μέλλοντα νά χειροτονηθεῖ Ἐπίσκοπον Εἰρηναῖον (6-7-06).

–Ἐδέχθη τόν ἐξ Ἀδελαΐδος ὁμογενῆ Dr Stan Salagaras μετὰ τῆς συζύγου του Δωροθεᾶς καί συνεζήτησε μετ' αὐτῶν τὰ κριτήρια διὰ τὸν ὁποῖον ἐπιλέγεται ἕκαστοτε ὁ Διευθυντῆς τῶν ἀνά τήν Αὐστραλίαν Ἑλληνορθοδόξων Κολλεγίων μας (7-7-06).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς Ἱ.Ν. Ἀγ. Γερασίμου Leichhardt (9-7-06).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Μ. Ἐσπερινόν εἰς τόν Ἱ.Ν. Ἀγ. Εὐφημίας Bankstown, ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησεν μέ Κληρικούς καί λαϊκοὺς συνεργάτας σέ ἐόρτιο Δεῖπνο πού εἶχαν ἐτοιμάσει οἱ Κυρίες τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος (10-7-06).

–Ἐδέχθη τόν ἐκ Βρισβάνης Ἀρχιερατικόν Ἐπίτροπον Κουηναλάνδης Οἴκον. π. Δημ. Τσάκα μετὰ τοῦ κ. Ἰω. Παναρέτου, Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀνεγέρσεως Ἱ. Ναοῦ τῆς Παναγίας Κουηναλάνδης, ὡς Παραρτήματος τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς ἐν Vribie Island. Ἀμφότεροι ἐνημέρωσαν ἐκτενῶς τόσο τόν Σεβασμιώτατον ὅσο καί τόν Θεοφιλέστατο ὡς πρὸς τήν πρόοδο τῶν ἐργασιῶν κατὰ στάδια, πρὸς ὁλοκλήρωσιν τοῦ ὑποδειγματικοῦ αὐτοῦ ἔργου.

Τό ἀπόγευμα, συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ, κατὰ τό καθιερωμένο πλέον πρόγραμμα (Ἐσπερινός καί ἐν συνεχείᾳ Δεῖπνο ἐργασίας), προήδρευσε Συνάξεως Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων, ἡ ὁποία ἐφέτος ἐπραγματοποιήθη μέ φιλοξενούσα τήν Ἑνορία-Κοινότητα Παρραμάττας.

Κατὰ τήν ἐν λόγῳ Σύναξη ἐγένετο ἡ δέουσα ἐνημέρωσις τόσο διὰ τό **Παναυστραλιανό Συνέδριον Νεολαίας** (τό ὁποῖο θά πραγματοποιηθεῖ ἐν Βρισβάνῃ ἀπὸ 25/1-28/1/2007, μέ θέμα: **«Ἡ εὐθύνη τῆς Νεολαίας στήν σύγχρονη Κοινωνία»**), ὅσο καί διὰ τήν **10^η Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις** (ἡ ὁποία θά λάβει χώρα ἐν Σύννεῦ ἀπὸ 23/1-26/1/2008, μέ θέμα: **«Ἀποθέμενοι τό ψεῦδος λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος μετὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ, ὅτι ἐσμεν ἀλλήλων μέλη»**). Ἐπίσης, γενικὴ ἐνημέρωσις ἐγένετο ὡς πρὸς τήν ὁλοκλήρωσι καί τὰ ἐπικείμενα Θυρανοξία τοῦ τεραστίου νέου συγκροτήματος τῶν ἐν Σύννεῦ Ἰδρυμάτων τῆς Βασιλειάδος,

από τον Γεν. Διευθυντή αυτής Αίδεσ. Πρωτοπρ. π. Ίω. Καπέτα, καθώς και από τον Οικονόμο π. Ν. Μποζίκη ανάλογη ενημέρωση διά την νέα πτέρυγα του Παιδικού Σταθμού εις την Ένορία Αγίου Στεφάνου Hurlstone Park (11-7-06).

–Εδέχθη τόν εκ Πέρθης Δικηγόρον κ. Γιάννη Άθανασίου, ό όποιος παρηκολούθησε και πάλιν τό έντατικό Πρόγραμμα τών μαθημάτων τής Θεολογικής μας Σχολής *MASTER OF ARTS IN THEOLOGICAL STUDIES* (13-7-06).

–Εδέχθη τόν εξ Άδελαιδός συμπάροικο και συνεργάτη εις τά προγράμματα τής Έκκλησίας έν Νοτίω Αύστραλία κ. Νικ. Παφίτη, τόν όποιον και έκράτησε στην κοινή τράπεζα.

Έχαιρέτισε δι' αναλόγου προσλαλιάς την λήξη τών μαθημάτων του Προγράμματος Ταχυρύθμου Διδασκαλίας εις την Θεολογική μας Σχολή, υπό τό Πρόγραμμα *MASTER OF ARTS IN THEOLOGICAL STUDIES*, τά όποια έφέτος διήθυσαν εκ του Διδακτικού προσωπικού ό Rev. Dr Doru Costache (Πατρολογία) και ό κ. Γερ. Κούτσουρας (Έκκλησιαστική Ιστορία) (14-7-06).

–Παρέθεσε Έπίσημο Γεύμα εις τό Έστιατόριο Le Sands, προς τιμήν του άποχωρούντος Διευθυντού τής Λαικής Τραπεζής έν Αύστραλία κ. Μίλτου Μιχαηλά μετά τής συζύγου του Δεσποίνης, καθώς και του άφιχθέντος διαδόχου του κ. Μιχ. Άθανασίου και τής συζύγου του Βερόνικας (15-7-06).

–Έλειτούργησε και εκήρυξε εις τόν Ί.Ν. Αγίου Νικολάου Marrickville, έν συνεχεία δέ παρεκάθησε εις τό παρατεθέν επίσημο Γεύμα εις την Ένοριακήν Αίθουσα. Τόσο κατά την έν τώ Ναώ όμιλίαν, όσο και κατά τό έν λόγω Γεύμα, παρουσίασε μέ ιδιαίτερη έν Χριστώ έγκαύχηση τόν μέχρι πρό τινος Αρχιδιάκονόν του Σωφρόνιον, ως τόν νέον Ίερατικώς Προϊστάμενον Αγίου Νικολάου, έμνήθη δέ μέ πολλήν εύγνωμοσύνην και τής ιστορικής θητείας ως Προέδρου, του άειμνήστου Θεοδώρου Καζαντζίδη, ό όποιος μέ την εύλαβεστάτη σύζυγό του και τά δραστήρια τέκνα του, έθεσε άμετακίνητες τίς βάσεις τής Ένοριακής Ζωής εις την ταλαιπωρηθείσα αυτή περιοχή. Ός εκ τούτου, τό διετές μνημόσυνόν του άποτελέσει λαμπρή εύκαιρία νά εκφρασθεί ή εύγνωμοσύνη τής Έκκλησίας εκ νέου προς την οικογένεια Καζαντίδη (16-7-06).

–Εδέχθη τόν Καθηγούμενο Ί.Μ. Παντανάσσης Αρχιμ. π. Στέφανο και είχε εκτενή έν ημέρωση και συνεργασία διά τίς έν γένει προοπτικές τής Ί. Μονής, κατά τά διάφορα στάδια συγκροτήσεώς της. (18-7-06).

–Εδέχθη τόν επανελθόντα εξ Έλλάδος Πρόεδρον τής Ένορίας Αγ. Σπυριδωνος Kingsford κ. Παν. Σουλελέ, κομίσαντα και τά πνευματικά δώρα από την Ί. Μονή του Εύαγγελισμού Όρμυλίας.

Άπέστειλε θερμή συγχαρητήριο έπιστολή εκ μέρους Κλήρου και λαού, εις τόν γνωστόν φιλέλληνα και θρυλικόν καταστάντα πρώην Πρωθυπουργόν Αύστραλίας κ. Gough Whitlam, επί τώ έορτασμά τών 90ών γενεθλίων του. Η σχετική άπάντησις του βετεράνου Πολιτικού τής Αύστραλίας, άποτελεί μνημείο εύγνωμοσύνης και αναγνωρίσεως τής συμβολής τών Όμογενών εις την κρισιμώτερη φάση τής σύγχρονης Αύστραλίας. Γι' αυτό ακριβώς τόν λόγο και τά δύο κείμενα δημοσιεύονται σέ άλλη σελίδα του παρόντος τεύχους (19-7-06).

–Κατά την πρώτη κοινή τράπεζα μέ διδάσκοντας και διδασκομένους, έχαιρέτισε καταλλήλως τούς επανακάμψαντας φοιτητάς τής Σχολής μας και εξέθεσε έν συντομία γενικές κρίσεις για τίς επιδόσεις των εις προφορικές και γραπτές εξετάσεις που προηγήθηκαν (20-7-06).

–Άπέστειλε θερμή έπιστολή προς τόν διαπρεπή Δημοσιογράφο και τέως Εύρωβουλευτή κ. Γιάννη Μαρίνο, μέ την παράκληση νά δεχθεί την πρόσκληση τής Ί. Αρχιεπισκοπής μας νά είναι ό τιμώμενος Έπισκέπτης και Όμιλητής κατά την 10^{ην} Κληρικολαϊκή μας Συνέλευση (Ιανουάριος 2008). Η έν λόγω πρόσκληση σκοπόν είχε νά δωθει εις την Όμογένεια τής Αύστραλίας ή δυνατότητα νά τόν γνωρίσουν και εκ του

φυσικού, έχοντας πρό πολλού θαυμάσει τό άδαμάντινο ήθος του μέ τίς έπιγραμματικές κρίσεις και την σοφή εκτίμηση τών κοινωνικο-πολιτικών δεδομένων του καιρού μας, όχι μόνο για την Γενέτειρα και την Εύρώπη, αλλά για την παγκόσμια Κοινότητα (τά εβδομαδιαία δημοσιεύματά του εις τό ΒΗΜΑ τών Άθηνών, αναδημοσιεύονται και εις τό δικό μας εδώ ΒΗΜΑ τής Έκκλησίας) (21-7-06)

–Έλειτούργησε και εκήρυξε εις τόν Ί.Ν. Αγ. Αικατερίνης Mascot (23-7-06).

–Εδέχθη τόν γνωστό αγωνιστή κοινωνικών άγώνων έν Κύπρω και διακεκριμένο εκπρόσωπο του ΑΚΕΛ κ. Κώστα Παπακώστα μετά τής συζύγου του Χρυσούλας και τής άνεμφιάς του δίδος Ήβης Χατζηγιάννη, συνοδευόμενος από τόν ένταύθα Πρόεδρο τής Κυπριακής Κοινότητος κ. Μ. Χριστοδούλου (24-7-06).

–Έχοροστάτησε και εκήρυξε κατά τόν Μ. Έσπερινό εις τόν πανηγυρίζοντα Ί.Ν. Αγ. Παρασκευής Blacktown. Έν συνεχεία παρεκάθησε εις τό κοινό Δείπνο, στην παρακείμενη Αίθουσα τελετών (25-7-06).

–Εδέχθη τόν εκ τών φοιτητών τής Θεολογικής μας Σχολής, Λιβάνιον τό γένος, Έμμανουήλ Abdel-Karim, ό όποιος και εκζήτησε οδηγίας διά την περαιτέρω έν τη Έκκλησία σταδιοδρομία του, ύποχρεούμενος νά διακόψει επί του παρόντος την επί τόπου φοίτηση, λόγω οικογενειακών ύποχρεώσεων.

Έπεσκέφθη τόν οικουρούντα, εκ τών παλαιότερων συνεργατών και μελών του Αρχιεπισκοπικού Συμβουλίου, κ. Αχιλλέα Κωνσταντινίδην (26-7-06).

–Εδέχθη τόν κ. Jason McKay, Τεχνικό Σύμβουλο και Manager εις τά προγράμματα που άναπτύσσει διεθνώς και ιδιαίτερως έν Ασία, ό Πρύτανης του Πανεπιστημίου Κρήτης και Όφθαλμολόγος-Καθηγητής κ. Ίωάννης Παλλήκαρης, όστις και άπέστειλε τόν έν λόγω διά φιλικήν γνωριμίαν (28-7-06).

–Παρεκάθησε εις τιμητικόν Δείπνο που παρέθεσε προς τιμήν του Σεβασμιωτάτου και τών συνοδούντων αυτόν Πρωτοπρ. π. Ίω. Καπέτα και Διακόνου Σταύρου, ό κ. Νικ. Πίττας μετά τής οικογενείας του (29-7-06).

–Έλειτούργησε και εκήρυξεν εις τόν Ί.Ν. Αγ. Παντελεήμονος Goulburn, όπου εκκλησιάσθη διά πρώτην φοράν και ό μόλις άφιχθείς νέος Πρέσβης τής Έλλάδος κ. Γ. Ζώης μετά τής συζύγου του Χριστίνας, συνοδευόμενος από τόν Σύμβουλο Πρεσβείας κ. Κυριάκο Μανιάτη μετά τής συζύγου του.

Έπ' εύκαιρία, ό Σεβασμιώτατος παρουσίασε μέ άνάλογο προσλαλιά τόν νέο Πρέσβη, ό όποιος μέ ύποδειγματική σεμνότητα και εύλάβεια άπήντησε ένώπιον όλου του εκκλησιασματος, πράγμα που εκτίμησαν οι πάντες ως άπαρχή μίας όντως δημιουργικής θητείας εις την Όμογένεια τών Άντιπόδων. Έπηκολούθησε πανηγυρική συνεστίαση εις τό Όμογενειακό Έστιατόριο PARAGON, στην όποία παρεκάθησαν μετά του Σεβασμιωτάτου και του κ. Πρέσβεως και πλείστοι εκ του εκκλησιασματος, οι όποιοι είχαν την εύκαιρία νά χαιρετίσουν εκ του σύνεγγυς τό Πρεσβευτικόν ζεύγος (30-7-06).

Κίνηση του Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου Άπολλωνιάδος κ. Σεραφείμ

Κατά τόν μήνα Ίουλιον ό Θεοφιλέστατος:

–Έλειτούργησε και εκήρυξεν εις τόν Ί. Καθεδρικών Ναόν και έτέλεσε Άρτοκλασίαν υπέρ υγείας τών Κυριών και Δεσποινίδων τών Φιλοπτώχων Άδελφοτήτων Ν.Ν.Ο., επ' εύκαιρία του έορτασμού τών Προστατών των Αγίων Άναργύρων Κοσμά και Δαμιανού. Μετά την θ. Λειτουργία παρεκάθησεν εις τό επίσημο Γεύμα επί τη έορτή εις την Μ. Αίθουσα τής Θεολογικής Σχολής, ώμίλησε καταλλήλως διά την προσφοράν τών Κυριών εις τό όλον έργον τής Έκκλησίας και διεβίβασε τάς εύχάς του Σεβασμιωτάτου (2-7-06).

–Είχε συνεργασίαν μετά του Διευθυντού του Κέντρου

Προνοίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Στυλ. Μαγδαλόπουλου καί ἐπιτελικῶν στελεχῶν τοῦ Provicare (3-7-06).

—Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον παρέστη εἰς τόν Ἀγιασμόν τῶν Ἐγκαινίων τῶν νέων Ἰραφείων τοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τήν περιοχὴν Parramatta τοῦ Δυτικοῦ Σύδνεϋ (4-7-06).

—Ἐδέχθη τούς ἐξ Ἑλλάδος Κληρικούς π. Χρῆστο Βαρθάλη καί π. Κωνσταντῖνο Κνιθάκη (5-7-06).

—Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Ν.Ν.Ο.

Παρεκάθησεν εἰς τήν τακτικὴν συνεδρίασιν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (6-7-06).

—Μετέβη εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Νικολάου Marrickville καί ἐπιτέλεσε τὴν ἔργασίαν ἀνακαινίσεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ (7-7-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Ἰωάννου Parramatta (9-7-06).

—Ἐδέχθη τόν Ἀρχιερατικόν Ἐπίτροπον Κουηνολάνδης π. Δημ. Τσάκα μετὰ τοῦ κ. Ἰωάν. Πανάρετου.

Ἐδέχθη τόν ἐκ τῶν Ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Παν. Κυριάκου ἐκ Καμπέρας.

Παρεκάθησεν εἰς τήν ἐτησίαν Συνεδρίασιν ὄλων τῶν Συμβουλίων τῶν Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων Ν.Ν.Ο. (11-7-06).

—Ἐδέχθη τόν ἐκ τῶν Ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Σταῦρον Ἀγουρούδη (13-7-06).

—Ἐδέχθη τούς Αἰδεσ. π. Ἀντώνιον Παπαδοκοκολάκη καί π. Σταῦρον Καρβελάν ἐκ τῆς Ἑνορίας Ἀγ. Παρασκευῆς Blacktown, καθὼς καί τόν Πρόεδρον καί Μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς ὡς ἄνω Ἑνορίας-Κοινοτήτος (14-7-06).

—Συνοδευόμενος ἀπὸ τόν π. Σπυρίδωνα Μπόνια παρεκάθησεν εἰς τήν ἐτησίαν Ἑσπερίδα τῆς Ἱ. Μονῆς «Ἄξιον ἔστι» Βικτωρίας καί ὠμίλησεν καταλλήλως (15-7-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἀρχιεπισκοπικόν Ναόν τοῦ Ἀγ. Εὐσταθίου St Melbourne. Εἰς τὸ τέλος τῆς θ. Λειτουργίας ἐτέλεσε Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πεσόντων κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Τούρκων εἰς τὴν Μεγαλόνησον Κύπρον τὸ 1974 καί ὠμίλησεν καταλλήλως.

—Εἰς τὸ μνημόσυνον παρέστη πλῆθος κόσμου, ὁ ἐπὶ τούτου ἐλθὼν εἰς Αὐστραλίαν Ἀντιπρόσωπος τοῦ Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Βουλῆς καί τοῦ Κυπριακοῦ Κοινοβουλίου Βουλευτῆς κ. Κώστας Παπακώστας, οἱ Πρόεδροι τῶν Κυπριακῶν καί Ἑλληνικῶν Συλλόγων καί Ἀδελφοτήτων, μαθηταὶ τῶν Κολλεγίων κ. ἄ.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν κατὰ τόν Μ. Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου North Balwyn ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τοῦ Παρεκκλησίου τῆς Ἀγ. Μαρίνης (16-7-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ὡς ἄνω Ἱ. Ναόν καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τὴν Αἶθουσα τοῦ Ἱ. Ναοῦ (17-7-06).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Πανηγυρικόν Ἑσπερινόν, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀποστ. Ἀνδρέου Forest Hill Βικτωρίας (19-7-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ὡς ἄνω Ἱ. Ναόν καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα παρατεθέν ὑπὸ τῶν Κυριῶν τῆς Φιλοπτώχου (20-7-06).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης ἐπὶ τῇ Πανηγύρῃ τοῦ ἐν αὐτῷ Παρεκκλησίου ἐπ' ὄνοματι τῆς Ἁγίας Ὅσιομάρτυρος Μαρκέλης (21-7-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Καθεδρικόν Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Redfern καί εἰς τὸ τέλος τῆς θ. Λειτουργίας, παρουσία τοῦ ἐκ Κύπρου Βουλευτοῦ κ. Κώστα Παπακώστα, τῶν Προέδρων τῶν Κυπριακῶν Σωματείων καί Ἀδελφοτήτων καί πλῆθους κόσμου, ἐτέλεσε Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πεσόντων τὸ 1974 κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Τούρκων εἰς τὴν μαρτυρικὴν Κύπρον, ὠμίλησας ἐπικαίρως (23-7-06).

—Συνοδευόμενος ἀπὸ τόν π. Στυλιανὸ Σκούτα καί τόν ἐκ

τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Μιχ. Διαμαντῆ, ἐπεσκέφθη τόν Ὑπουργόν Γαιῶν κ. Tony Kelly, παρόντος καί τοῦ Φιλέλληνο Βουλευτοῦ κ. Tony Stewart καί συνεζήτησαν σχετικῶς μὲ τὸ οἶκμα ὅπου στεγάζεται τὸ Sports Hall of Fame τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς (25-7-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Παρασκευῆς Blacktown (26-7-06).

—Συνοδευόμενος ἀπὸ τόν Αἰδεσ. π. Ἰωάννη Γρύλλη μετέβη εἰς Goulburn ὅπου ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Παντελεήμονος. Εἰς τὸ ἐκ Σύδνεϋ καί Καμπέρας πλῆθος τῶν προσκυνητῶν διεβίβασε τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου (27-7-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Παρασκευῆς. Μετὰ τὴν θ. Λειτουργίαν, εἰς τὴν Αἶθουσαν τοῦ Ναοῦ παρεκάθησεν εἰς ἑόρτιον γεῦμα καί παρηκολούθησε τὸ πανηγυρικὸ πρόγραμμα ἀπὸ τούς μαθητὰς τῶν Σχολείων τῆς Ἑνορίας (30-7-06).

—Ἐδέχθη τόν κ. Κυριάκο Μαυρολεύθερο καί συνεζήτησαν διὰ τὰ θέματα τῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς.

Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τούς Αἰδεσ. π. Νικόλαον Μποζίκην καί π. Σταῦρον Καρβελάν.

—Ἐδέχθη τὸ ζεῦγος Φιλίππου καί Μαριάνθης Καλαφατᾶ, διὰ προσωπικὴν των ὑπόθεσιν.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ἀγ. Ἐλέσσης, εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Kogarah.

Μετὰ ταῦτα παρεκάθησεν, εἰς τὴν Αἶθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ναοῦ, εἰς τείον τὸ ὅποιον οἱ δραστήριες Κυρίες τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος προσέφεραν (31-7-06).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου** **Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ**

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον ὁ Θεοφιλέστατος:

—Ἐπέστρεψεν εἰς Μελβούρνην ἐκ τοῦ ταξιδίου του εἰς Γενέτειραν (23-7-06).

—Ἐδέχθη τόν νέον Γενικόν Διευθυντὴν τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς τῆς Κύπρου κ. Μιχαήλ Ἀθανασίου συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἰδίας Τραπεζῆς ἐν Μελβούρνη κ. Παύλου Λυσιώτη καί κ. Θεοχάρους Ἀλαβέρα.

Παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον παρατεθέν ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Μελβούρνης ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ὀνομαστηριῶν αὐτοῦ εἰς τὸ ἐστιατόριον Lygon Street Steakhouse (24-7-06).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ.Ν. τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St Albans, παρουσία πλῆθους πιστῶν.

Μετὰ τόν Ἑσπερινὸν παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον μεθ' ὄλου τοῦ ἱεροῦ κλήρου εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ Ἑνοριακοῦ Κέντρου παραπλεύρως τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ (25-7-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ.Ν. τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St Albans. Μετὰ τὴν Θεία Λειτουργίαν ἡ Φιλόπτωχος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ παρέθεσε γεῦμα πρὸς τιμὴν του εἰς τὴν αἶθουσα παραπλεύρως τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Dandenong καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἶθουσα παραπλεύρως τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ (26-7-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Dandenong.

Τὴν μεσημβρίαν ὁ Σύλλογος τῶν Ἠλικιωμένων τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱ.Ν. παρέθεσε γεῦμα πρὸς τιμὴν του εἰς τὴν αἶθουσαν αὐτῶν ἔναντι τοῦ Ἱ.Ν. (27-7-06).

—Ἐδέχθη τὴν Καθηγουμένην τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Γοργοπηκῆς Καλλιस्थένῃ μοναχῇ μετὰ τῆς ἀδελφῆς Νικοδήμης καί συνεζήτησε θέματα ἀφορῶντα τὴν Μονήν.

Ἐδέχθη τούς Κωνσταντῖνον Κόντην καί Παναγιώτην Πάτσην καί συνεζήτησε μετ' αὐτῶν θέματα ἀφορῶντα τό Κέντρον Προνοίας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς καί τό Κολλέγιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου (28-7-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε ἐν τόν Ἰ.Ν. τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St Albans καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε διά φαγητόν μετὰ τῶν ἐπισήμων εἰς τό ὄργανωθέν Πανηγύρι εἰς τό προαύλιον τοῦ Ἰ.Ν., τό ὁποῖον ἐσημείωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν (30-7-06).

Ἐπαρέκαθησε εἰς δεῖπνον ὄργανωθέν ὑπό τῶν κυριῶν τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου διά τὰ ὄνομαστηρία αὐτοῦ (31-7-06).

Γ' - Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου

Κατά τόν μῆνα Ἰουλίου, ὁ Θεοφιλέστατος:

Ἐπί τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῶν Ἁγίων Αναργύρων, ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε ἐν τόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

Ἐδέχθη εἰς τό ἀεροδρόμιον Ἀδελαΐδος, μετ' ἄλλων κληρικῶν καί λαϊκῶν, τόν Σεβασμιώτατον Ποιμενάρχη μας, Ἀρχιεπίσκοπον Αὐστραλίας κ. κ. Στυλιανόν.

Ἐσυνάδευσε τόν Σεβασμιώτατον εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀσθενοῦς π. Ἐμμανουὴλ Ζαΐκη εἰς τό νοσοκομεῖον Queen Elizabeth.

Ἐπαρέκαθησε εἰς δεῖπνον μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου παρατεθέν αὐτοῖς καί τῇ συνοδείᾳ των παρά τοῦ κ. Θεοδώρου Δαλιανᾶ, Γραμματέως τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας (1-7-06).

Ἐσυλλειτούργησε, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου, εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park, ὅπου ὁ Σεβασμιώτατος παρουσίασεν εἰς τό ἐκκλησίασμα τόν ὑπ' αὐτοῦ πρό μηνός διορισθέντα ἱερατικῶς Προϊστάμενον, Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Σιλουανόν Φωτεινέα.

Ἐσυμμετέσχε, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου, εἰς τήν τέλεσιν τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου τοῦ κ. Γεωργίου Παπαγιάννη μετὰ τῆς διδος Σμαραγδῆς Δαλιανᾶ, θυγατρὸς τοῦ Γραμματέως τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας κ. Θεοδώρου Δαλιανᾶ, εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury, καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε τό παρατεθέν εἰς αἴθουσαν δεξιῶσεων γαμήλιον δεῖπνον (2-7-06).

Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τόν ἐκ Μελβούρνης Αἰδεσ. Οἶκον. π. Σπυριδῶνα Μπόινιαν (5-7-06).

Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τόν ἐκ Σύδνεϋ Αἰδεσ. Οἶκον. π. Νικόλαον Μποζίκην.

Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τούς ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τῆς προσφάτου ἐπανιδρύσεως τοῦ Ἀπογευματινοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg κ. κ. Ἀνδρέαν Λάτταν καί Δημήτριον Γκοῦσκον (6-7-06).

Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τούς Αἰδεσ. Πρεσβυτέρους π. Ἰωάννην Ψάλιον καί π. Νικόλαον Παύλου (7-7-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε ἐν τόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury καί ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσε τό Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος τοῦ νεοφωτιστοῦ Ἀδάμ, ἐγγονοῦ τοῦ Αἰδεσ. Οἶκον. π. Ἐμμανουὴλ Ζαΐκη.

Ἐχοροστάτησε κατά τόν Ἑσπερινόν τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park, μετὰ τό πέρασ τοῦ ὁποίου ὠμίλησεν ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Σιλουανός Φωτεινέας καί ἐν συνεχείᾳ εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Βασιλειάδος προσεφέρθησαν καφές καί ἐλαφρά ἐδέσματα (9-7-06).

Ἐπροήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (11-7-06).

Ἐπροήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου (12-7-06).

Ἐσυνοδεύμενος ὑπό τοῦ π. Σιλουανοῦ Φωτεινέα, παρεκάθησε εἰς γεῦμα παρατεθέν εὐγενῶς αὐτοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς οἰκογενείας Ἰωάννου Σιταρᾶ, Προέδρου τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga (15-7-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε ἐν τόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone (16-7-06).

Ἐπαρέστη εἰς δεξιῶσιν πρὸς τιμὴν τοῦ νέου Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἐν Αὐστραλίᾳ τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς, Ἀξιοτ. κ. Μιχαὴλ Ἀθανασίου (17-7-06).

Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τόν νέον Γενικόν Διευθυντὴν ἐν Αὐστραλίᾳ τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς, Ἀξιοτ. κ. Μιχαὴλ Ἀθανασίου, μετὰ τοῦ ἀπερχομένου Γεν. Διευθυντοῦ, Ἀξιοτ. κ. Μιλτιάδου Μιχαηλᾶ, καί τοῦ στελέχους τῆς Τραπεζῆς Ἀξιοτ. κ. Νικολάου Διακομιχαλῆ (18-7-06).

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν ἑορτάζοντα Ἱερὸν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood (19-7-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε ἐν τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναόν καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησεν ἐόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τόν Αἰδεσ. Πρεσβ. π. Ἰωάννην Ψάλιον, καί τούς Πρόεδρον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί Ἀντιπρόεδρον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἑνορίας Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone, Ἀξιοτίμους κ. Διαμαντῆν Γραφιαδέλην καί κ. Μαρίτσαν Ὀρφανοῦ ἀντιστοίχως.

Ἐπαρέστη εἰς συνεδριάσιν τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας (20-7-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε ἐν τόν Ἱερὸν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood καί ἐτέλεσε τό Μνημόσυον τῶν ἠρώων Κυπρίων καί Ἑλλαδιτῶν πεσόντων κατά τήν εἰσβολὴν τῶν τούρκων εἰς τήν Κύπρον τό 1974 (23-7-06).

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν ἑορτάζοντα Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (26-7-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε ἐν τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναόν καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησεν ἐόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Ἐσυνοδεύμενος ὑπό τῶν π. Σιλουανοῦ Φωτεινέα καί π. Παναγιώτου Φωτάκη, ἐπεσκέφθη τό Ἀπογευματινόν Ἑλληνικόν Σχολεῖον τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg καί ὠμίλησεν εἰς τούς μαθητὰς καί μαθητριάς διά τήν ζωὴν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος καί τήν Πανήγυριν τοῦ φερωνύμου Ἱεροῦ Ναοῦ, διά τῆς ὁποίας, πέραν τῆς μιμήσεως τῆς ζωῆς των, ἑορτάζομεν καί τιμῶμεν τήν μνήμην τῶν ἁγίων.

Ἐπαρηκολούθησε συνεδριάσιν τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας (27-7-06).

Ἐπροήδρευσε κοινῆς συνεδριάσεως, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἑνορίας Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone, τοῦ Ἑνοριακοῦ Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος αὐτῆς (28-7-06).

Ἐπαρέκαθησε εἰς τήν δεξιῶσιν διά τήν ἐπίσημον παρουσίασιν τῆς ἀρξαμένης τοῦτο τό ἔτος λειτουργίας τοῦ ἐπανιδρυθέντος Ἀπογευματινοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (29-7-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε ἐν τόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga καί ἐτέλεσε τό ἐξάμηνον Μνημόσυον τῆς ἀειμνήστου Ὁλγας Λιάπη (30-7-06).

Ἐπροέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ ἀειμνήστου Βασιλείου Καπέτα εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood (31-7-06).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Τεχνικὴ ἐπιμέλεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511